

Primul pas spre cunoașterea copilului

Teodora Popescu, prof. logoped

CSEI nr.1 Bistrița

Pe tot parcursul sesiunilor muzicale trebuie să avem în vedere un aspect extrem de important: **observarea copilului**. Vom putea cunoaște caracteristici semnificative legate de personalitatea lui, de modalitățile proprii de integrare în mediul în care trăiește, de preferințele și de nevoile sale. Toate obiectivele specifice pe care ni le propunem pentru copil în susținerea sesiunilor teraeutice pornesc de la observarea felului propriu de exprimare, de la urmărirea interacțiunii cu liderul sau cu membrii grupului, de la sesizarea unor reacții în fața instrumentelor muzicale. Observarea cu atenție a copilului înseamnă primul pas spre cunoașterea lui, prima treaptă în construirea unei relații de comunicare autentică.

Putem afla multe dintre problemele cu care se confruntă copilului dacă vom înțelege limbajul nonverbal pe care îl utilizează, spre exemplu, **privirea** lui, în timpul sesiunilor muzicale. Copilul care privește mereu spre lider, după fiecare acțiune pe care o întreprinde, parcă așteptând confirmarea că „a cântat bine”, poate avea o stimă de sine scăzută, dominat fiind de nesiguranța în capacitățile lui, de teama permanentă de „a nu greși”. De la această observație putem să ne propunem pentru sesiunile de terapie muzicală pe care le desfășurăm cu asemenea copii, ca obiectiv principal, să deblocăm starea de neîncredere, teama de eșec, prin încurajarea continuă a inițiativelor sale, prin crearea unor situații muzicale în care să simtă că are succes și că se poate afirma, la fel ca și ceilalți. Se întâmplă des să observăm copii care, dimpotrivă, în timpul activităților muzicale, au privirea îndreptată în jos, spre instrumentul muzical sau spre covor, nu privesc spre lider ori spre copiii din grup, refuză să cânte sau să participe la jocurile muzicale. Poate semnifica timiditate, disconfort în grupul de copii, dezinteres sau emotivitate crescută. Acești copii ne pot spune că au nevoie din partea noastră de aprobare, de acceptare și de încredere. Sunt semne nonverbale fine, importante, pe care putem să le descifrăm, să le dăm un sens, în urma observațiilor pe care le facem asupra copiilor. Abia acum ne vom putea propune ce obiective, ce fel de activități/ jocuri să alegem și cum să interacționăm, **să rezonăm** cu astfel de copii pentru a permite fiecăruia să se exprime, să comunice, să câștige încredere în posibilitățile sale. Nu e greu, dacă ne spunem, parafrazându-l pe Abraham Maslow: ”Ceea ce un copil poate fi, el trebuie să fie.”

Teodora Popescu este profesor logoped la Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă nr.1 din Bistrița, județul Bistrița-Năsăud. Este licențiată în psihologie și absolventă a programului masteral Psihodiagnoză Cognitivă și Consiliere Psihologică, la Universitatea Ecologică din București. Lucrează cu copiii/elevi cu cerințe educaționale speciale din anul 1990, desfășurând cu aceștia activități terapeutice corectiv-compensatorii care să le valorifice potențialul restant și să-i ajute în asimilarea unor competențe adaptativ-integrative. S-a format în „Terapia prin muzică” în cadrul trainingului inițial desfășurat la Bistrița de către „Music as Therapy” Londra, după care a început să utilizeze muzica în activități terapeutice specifice, organizate. În anul 2010 a participat la trainingul „Formatori, Terapia prin muzică” susținut la Oradea de către „Music as Therapy International The Co-op Centre”, Londra. În prezent este coordonatorul programului de terapie prin muzică la CSEI nr.1 Bistrița.